

Gódza Csilla

Aphélium*

Új szavakat érdemelsz.

De lásd,

akárhogyan bíbelődöm velük,
toldom, törlöm őket, nem találok hozzád
igazán méltókat.

Nem írhatok újat. Az új te vagy:

az éles állad, nyakszirteden a csupaszság,
a rebbenéstelen, szűrő-komoly szemeid,
a biztos testtartásod.

Tested szoba.

Lényed egy ház.

Felépítelek magamban,

kék cinegékét röptetek udvarodra.

Itt napfényekké lesznek a csókok,

a katartikus és a szende csókok,

az álmos s a minduntalan útra siető csókok –
udvarod tágas a szerelemre.

Bezárom az ajtód. Tudom már, mikor léphetek be rajta.

Még mielőtt Mi-vé lettünk, nem tolongtunk,

hisz fullatag volt a levegő köztünk;

nem tolongtunk, a türelem martalékain lépegettünk.

Hatalmas vattaréteget borítottunk erre,

s kényelmessé vált.

Egymást megszerettük.

Gyertyacsonk az időnk, várjuk, amíg amorffá olvad.

Ha elolvadt végleg, láthatlak majd.

Addig maradunk a tudattal:

a holnap ott van,

ahol még ringó a képzelet.

Galéria az elméd, hadd sétáljak benne.

Lehetséges lenne ez?

Kérlek,

bármilyen távol, csak létezz,

s dalnokod leszek.

aphélium – csillagászati fogalom, naptávpont*Hozzád**

Új szavakat kapsz.

Én szegeket a tenyerembe.

A tied izzad,

hangok ejtik zavarba.

A szegeket kiveszik,

kialszik a vérvulkán.

Szélhullám mossa a füstöt.

A füst felhővé emelkedik, és

pernyehullás közben jössz rá,

hogy

Isten szeret magamban –

téged.

Rohanó

Hosszan vonuló látvány-szobor:

felettem tenger, alattam úr.

Tapogatózó eső sodor,

s a csillagraj vállamra ül.

Kecsesen kongó csendben ázik

a zsibbadt felismerés,

hogy mit gondol, mit lát a másik,

lehet magaslát vagy esés.

Nincs több időnk, így kitöltetlen

az egymásba látni vágyás.

Bevarrom az emlékémet, egyben

a hangulatot, mely zöldes-sárgás.

SPONTÁN NÉPÜNNEPÉLY

Zorkóczy Zenóbia

Székelyföld szívében élek, olyan helyen, ahol minden környékbeli faluban csupa hírességek születtek, csak Papolcon nem, ahol én lakom. Például az egyik szomszéd településen Kőrösi Csoma Sándor, a másikban meg Mikes Kelemen látta meg a napvilágot. Egyébként Zágont még Kiss Manyi színész is ő és a világhírű tornász, Szabó Kati is ismertté tette.

Papolc olyan, mint egy fapolt – áll a falucsúfolóban. Csontváry, ha mostanában erre járna, biztosan lefestené az újonnan megstuccolt, kétszázéves, égig érő diófánkat. Az a helyzet, hogy valamikor ez is egy szokványos diófa volt, de a szomszédok panaszkodtak, hogy beárnyékolja az udvarukat. Kérdeztem:

– A fa volt hamarabb, vagy a házuk?

Erre nem akartak válaszolni. Aztán azzal jöttek, hogy a gyermekükre rázuhan egy ág, ha vihar lesz, sőt a házukra is. Mondtam, diófát akkor sem vágunk ki. Maximum megnyírjuk.

Öt éve keressük reménytelenül azt a vitéz embert, aki képes erre. Két hete végre jelezték, hogy hazajött külföldről egy alpinista, és hamarosan meg fog látogatni. Előtte felhívnak telefonon. Azóta várjuk, mindennap itthon ültünk, nehogy elszalasszuk ezt a lehetőséget s várunk kelljen újabb öt évet.

Tíz nap otthon ülés után fellázdadtunk, és egy házibulit hirdettünk. Jöttek a barátok tizenegy órára nagy örömmel. Épphogy beszámoltak fáradságos mindennapjaikról, és kifejezték örömeiket, hogy milyen jó, ma semmit sem kell csinálni, megszörrent a telefonom, és jelentették, hogy érkezik a fanyeső brigád. Válaszolni sem tudtam, leblokkoltam. Barátokat feláldozni nem szoktam, így hátravittem őket a kert túlsó végébe, a hintákhoz egy fél órára, amíg megkurtítják az ágakat.

Tízperces burrogatás után segélykiáltásokat hallunk. Szaladunk ki az útra, hát teljesen el van torlaszolva, s Papolc történelmében kialakult az első dugó. Naná, hogy az ágakat mi kell elhúzzuk az útról. Szegény vendégeim nekigyürköztek, s beálltak a közmunkába. A hölgyek leszedegették az ágakról a zöld diót, mert gazolni székely ember nem szokott. Szegény fa, mennyit dolgozott az anyaföld és a drága nap segítségével, hogy kizöldüljön és bigyócskákat neveljen! Meg kell köszönni neki, bocsánatot kell kérni tőle, s a zöld dióból ízlet főzni vagy likórt készíteni.

A szomszédok is beálltak a munkába druzsbákkal*, mert olyan ágak zuhantak le, amiket öt ember sem tudott megmozdítani.

Közben a fán is ment a munka. Mindenki véleményt mondott. Az egyik szomszéd miatt ezt az ágot, a másik szomszéd miatt azt az ágot kellett levágni. Egyre fennebb nyesték le az ágakat, hogy senkinek se árnyékolja be az életét.

A fa legtetején bohóckodni kezdett az alpinista kicsibaratunk:

– Elvágjam magam alatt az ágot? – kérdezte, és nagyokat kacagott a magasban saját jópofaságán. Rá sem mertem nézni, behunytam a szemem, és imádkozni kezdtem a csíksomlyói Szűzanyához...

Mikor már csak pár tincse maradt a drága fának, meguntam mindenki a munkát, szomszédaink kihozták legjobb pálinkájukat, és elkezdtek kínálgatni egymást. Igazi népünnepély alakult ki, a faluból egyre többen odajöttek érdeklődni, bámulni, így mindenki ihatott, amíg el nem fogyott az ötvenfokos. Vendégeinknek annyira megtetszett ez a kaláka, hogy megígérték, jönnek még hozzánk ilyenformán. Aztán mindenki eltűnt, mi pedig maradtunk a feldúlt udvaron, mely úgy nézett ki, mintha cunami pusztított volna...

*lancfűrész

Valóság – rézkarc